

СМИСЪЛЪТ НА ЖИВОТА

„Да бъдеш или не?“ Но какво да бъдеш? Да бъдеш жив. А има ли смисъл от живота или по-точно какъв е той? Реших да започна своето есе с цитат от „Хамлет“ на Шекспир. От известно време си задавам този въпрос и той занимава съзнанието ми. Искам да открия смисъла на своето съществуване, кой съм аз и защо изобщо съм тук?

Още от своето появяване на тази планета, човекът доказва своите специфични способности. Той може да говори, да пише да рисува и още много неща, но най-важното-той може да мисли. И след като природата ни е дарила с тази велика способност, защо да не я използваме да осмислим живота си. Но къде да търсим смисъла? Вътре в нас или в другите? Еднакъв ли е той, като морала, един, всеобщ за всички, или е различен като всеки човек? Може би по малко и от двете. Ако приемем, че смисълът на живота е самият живот (да живееш), то той тогава е всеобщ за всички. Хората живеят и така следват смисъла. Но всеки един от нас живее по различен начин и се развива така-различно от всички останали. Ако в своята уникалност създаваме смисъла на живота? Ако за мен смисъла е да следвам мечтите си, а пък за теб е нещо друго? Все пак сме две отделни личности, нали? Та дори и твоята да е да следваш мечтите си каква е гаранцията мечтите ни да съвпадат? Никаква! Стигнах до извода, че смисълът може да бъде така еднакъв и в същото време така различен. Защото колкото си приличаме, толкова се и различаваме.

Вярвате ли в съдбата? Представете си, че тя определя вашия живот как ще протече. То тогава ще има ли смисъл изобщо да пиша това есе. Ако всички ние сме едни актьори в този театър наречен живот и смисъла ни го налага съдбата? То тогава ще следваме съдбата си и това ще бъде целият смисъл. НЕ! Аз не съм съгласен с тази теория! Човек сам избира пътя по който да тръгне и така изгражда себе си. Когато ежедневно се сблъскваме с дилемата „или-или“, ние градим своята същност. Когато решаваш да направиш нещо ти избираш и да поемеш последствията. Според Жан-Пол Сартр човек е осъден на свобода, свободата сам да избира пътя си и да гради себе си. Според екзистенциализма „човек е това, което прави от себе си“. Но не променяме ли смисъла си толкова често, че понякога изобщо не

забелязваме това? Ако днес сме влюбени в един и казваме, че той е смисъла на нашия живот, а пък утре той ни разочарова, или пък ние него и се разделим, навярно в други ден ще срещнем някой друг и той ще се превърне в смисъла. Е ако променяме смисъла си толкова често, то тогава какъв ще е смисъла от самия смисъл и струва ли си да се живее изобщо? Не е ли това един Абсурд? Чували ли сте за Сизиф? Според Алберт Камю той олицетворява безсмислеността на човешкия живот. След като променяме смисъла си, не е ли един абсурд да го търсим? НЕ, не е! А и кой е казал, че променяме смисъла. Ще се върна на примера на любовта. Ние променяме хората, които обичаме, но да приемем, че смисъла е в самата любов. Смисълът на живота е любовта, да обичаш и да бъдеш обичан. Да се радваш на живота и да можеш да споделиш това щастие с някого, на когото държиш. Родителите или приятелите, а защо не и гаджето. Да се усмихнеш на някого и той да ти отвърне със същото. Истинското щастие се крие в любовта, без значение дали е приятелска, родителка и т.н.

Аз мисля, че най-достоверен ще се окаже екзистенциализмът. Когато променяме мечтите си, това не означава, че променяме самия смисъл да ги следваме, макар и различни. Може би ще попитате защо променяме мечтите си, или хората, които обичаме? Защото ние самите се променяме и непрекъснато се развиваме, а докато това се случва нека да не забравяме да се радваме на живота си, да не забравяме да обичаме и най-важното да не забравяме смисъла да бъдем тук, да бъдем себе си.

Вилиян Петков-Х б клас